

A MAJD NEM SZÁZÉVES BÁCSI

Péter bácsi ugyanabban a házban lakott, amelyikben Lili, csak egy emelettel lejjebb. Mindenki tudta róla, hogy roppant öreg, és már nagyon régen él ezen a világon. Láttá felnőni a gyerekeit, aztán felnőni azoknak a gyerekeit is, és most már a dédunokáit vette az ölébe, ha vendégségbe jöttek hozzá. Láttá Lilit is újszülött korában, amikor az anyukája és az apukája hazahozták a kórházból, és azóta szinte mindennap találkozott vele a lépcsőházban vagy az utcán. Péter bácsi ugyanis gyakran sétált: reggel lement újságért és kifliért, délben hazavitte ételhordóban az ebédet, és útba ejtette környékbeli barátait, az öreg, cirmos kandúrt és a kajla vizslát.

Amióta Péter bácsi felesége meghalt, neki magának kellett gondoskodnia a háztartásról. Kevés volt a nyugdíja, de arra azért ügyelt, hogy a cirmos kandúr és a kajla vizsla mindig kapjanak valami finom falatot, és ha az unokái és dédunokái látogatóba jönnek, legyen cukorka a komódon a fémdobozban.

Egy alkalommal Lili, amikor az iskolában Hitlerről tanultak, megkérdezte Péter bácsit, mit mondana Hitlernek, ha találkozna vele. Arra volt kíváncsi, hogy szóba állna-e Péter bácsi azzal az emberrel, aki elpusztította a szüleit és a testvéreit.

– Azt mondanám neki – hunyorított Péter bácsi –, hogy jusst is itt vagyok! – azzal ment tovább, mert várta őt a cirmos kandúr meg a kajla vizsla.

Máskor Lili azért csöngetett be hozzá, mert a szülei egyedül hagyták. Ekkor már tizenhat éves volt, és az apukája meg az anyukája azt mondták neki, hogy ezt az éjszakát kivételesen egyedül kell töltenie, mert csak hajnalban érnek haza vidékről. Lili többször is jött már haza hajnalban, azt viszont, hogy ezt most a szülei teszik, kissé nehezményezte. Azt is mondták neki, hogy ha bármi gondja támad, menjen le Péter bácsihoz. Lilinek nem támadt semmi gondja, de szívesen lement, mert imádott Péter bácsi szobájában nézelődni. Aznap is elővettek egy régi fényképalbumot, és Lili képnézegetés közben megkérdezte, mit csináljon most, hogy a szülei így magára hagyták. Semmi kedve nem volt visszamenni az üres lakásba.

– Képzeld azt – válaszolta neki Péter bácsi –, hogy ott alszanak a másik szobában. És örülj nekik.

Lili a lakásba visszaérve felírta magának egy cédulára, hogy *itt vannak velem, és örülök nekik*. A cédulát betette egy dobozba, amiben eredetileg a radírgyűjteményét, az utóbbi időben pedig a nyakláncait tartotta. A dobozba később becsúsztatott egy másik cédulát is, amin az állt, hogy *jusst is itt vagyok*. Aztán fogta, berakta a titkos dobozba a fiókba, nehogy bele nézzen valaki.

Később, amikor egy alkalommal kisírt szemmel baktatott felfelé a lépcsőházban, Péter bácsi megkérdezte tőle, mi baja. Lili elmondta, hogy egy osztálytársa csupa hazugságot terjeszt róla a háta mögött, és ő nem tudja, mit tegyen.

NE MONDJ LE AZ ÁLMAIDRÓL

NE DÖNTS, AMIKOR MÉRGES VAGY

csak annyit

– Ne add meg neki azt az örömet – mondta Péter bácsi –, hogy egész nap ezzel foglalkozol. Az ellenségeiddel szemben legyen a fegyvered a jókedved. – Lili, amikor haz ért, felírta ezt is, és betette a titkos dobozba.

Teltek az évek, gyűltek a cédulák. Az újakat már úgy kellett begyömöszölni a többi mellé. Lili közben leérettsgizett, aztán egyetemre ment. A kajla vizsla őszülni kezdett, az öreg kandúr pedig elhízott, és egyre érdeesebb lett a szőre. Péter bácsi felett sem múlt azért nyomtalanul az idő, apránként teljesen megsüketült. Ha becsöngettek hozzá, egy piros lámpa villogott a komódon, az jelezte neki, hogy ajtót kéne nyitni.

Amikor Lili huszadik születésnapja közeledett, Péter bácsi a kilencvenkilencediket készült megünnepelni.

Már nem tudott elmenni az ebédért, autóval szállították ki neki, és ha a fiatalember becsöngetett az ételhordóval, sokszor nem vette észre a pirosan villogó fényt, mert bóbiskolt. Ha megkérdezték tőle, hogy mi a hosszú élet titka, többnyire csak megvonta a vállát, és azt felelte, annyi mindenkit szeret, hogy sajnálja őket itt hagyni.

JUSZT IS ITT VAGYOK

Csak a döglött hal úszhat az árral.

Az ellenségeiddel szemben legyen a fegyvered a jókedved.

ITT VANNAK VELEM, ÉS ÖRÜLÖK NEKIK ♡

Az öreg cirmos és a kajla vizsla addigra már átköltöztek az égbe. Egyikük a kutyák mennyországába, ahol Péter bácsik járnak körbe maradék bácskaival, másikuk a cicák mennyországába, ahonnan a vizslák feltétlenül ki vannak tiltva, és minden újonnan érkezőnek konyhakész egerekkel megrakott, üres autóröncsot utalnak ki. Péter bácsinak már nem volt kit meglátogatnia a környéken.

Egy szép napon hiába nyomta a csengőt az ételkihordó fiú: a kilencvenkilenc éves öregember a fotelban szendergett, és többé semmi sem riaszthatta fel.

Amikor Lili megtudta, hogy Péter bácsi meghalt, elővette a titkos dobozt. Alig fértek már el benne a papírcsíkok. Ünnepelesen kisimítgatta mindet, és összeszámolta, hány gyűlt össze belőlük az évek alatt. Csodálatos módon éppen kilencvenkilenc volt!

Ült az asztalnál, és azon tűnődött, hogy most már örökre ezzel a kilencvenkilenc tanáccsal kell beérnie. Ezekből kell majd összeraknia a századikat, a választ arra, hogy hogy kell élni.

Mindent csak mértékkel.

Legyen bátorságod a saját életedet élni, ne pedig azt az életet, amit elvárnak tőled.